

Változások az erdőmérnök-képzésben az ezredfordulótól napjainkig

Az erdészeti felsőoktatás kezdetétől, a selmebányai indításától kezdve folyamatos átalakulás alatt állt. 1807 decemberében terjesztette fel az udvari kamara I. Ferenc császárnak *Wilckens Henrik Dávidot* az Erdészeti Tanintézet vezetőjévé, aki még e hó 17-én kelt határozatával ki is nevezte őt bányatanácsosi rangban a Tanintézet tanárává. Wilckens az első oktatási tervet 1808. júniusára elkészítette, majd 1809. február 12-én előadásait ünnepélyes körülmények között megkezdte.

Az első oktatási tervet az udvari kamara szigorúan megbírálta, annak tematikáját már indítása előtt egyes tantárgyak esetében a bányászati oktatáshoz alakította. Ettől kezdve a tanterv folyamatosan változik: 1809-ben új tárgykörök oktatását vezették be, ez év decemberében pedig már a várhatóan különböző szakmai szolgálatra kerülő hallgatók részére eltérő tanulmányi rend bevezetésére került sor, és ez így folytatódott az eltelt két évszázadban.

Az erdészeti felsőoktatás történetét az ezredfordulóig a 200 éves jubileumra megjelent háromkötetes Jubileumi almanach első kötetében *Mastalírné Zádor Márta* részletesen ismerteti, a folyamatos változás az Almanach lapjain nyomon követhető. Az utolsó évek történéseit *Náblík András*, az Erdőmérnöki Kar ezidei dékánja foglalta össze ugyanitt.

Az 1894. évtől a Bányászati és Erdészeti Főiskolában folytatott 4 éves tanulás után államvizsgát tett hallgatók erdőmérnöki oklevelet vehettek át, ettől számíthatjuk a tényleges mérnök-képzés történetét szakunkon. A második évezred utolsó évtizedében e képzés és ennek során megszerzett mérnöki ismeretek elismeréseként az erdőmérnöki diplomát 1991-ben kelt határozatával az Európai Mérnökök Szövetsége (FEANI) euromérnöki diplomának fogadta el.

A 2007. év tavaszán befejeződött minőségellenőrző folyamatot a Magyar Felsőoktatási Akkreditációs Bizottság az Erdőmérnöki Karon folytatott képzéseket – közte kiemelten az okleveles erdőmérnök-képzést – kiváló minősítéssel zárta.

A 200 éves felsőfokú erdészeti képzés történetének megírása és megjelentetése azokban az években folyt, amikor a kétszáz éves hagyománnyal, hazai és nemzetközi szakmai elismertséggel rendelkező erdőmérnöki oktatás – vele együtt az erdészszakma – a jövőjéért, évszázadok alatt kialakult, és a társadalom által is elfogadott oktatása a fennmaradásáért küzdött.

A közelmúlt változásainak oka, a szakma reakciói

A felsőoktatás teljes átalakítása, az európai (Nyugat- és Közép-Európára jellemző poroszoknak nevezett) képzési formáról az amerikai liberális oktatási formára való erőltetett áttérést az erdőmérnök-képzés sem kerülhette el. Az elmúlt évtizedben olyan változások érintették a szakot, amelyeknek az erdőgazdálkodás szakember-ellátására is jelentős kihatásuk lehet. Nem véletlen, hogy a gyakorlati gazdálkodásban, az erdészeti tervezés-felügyelet-szakirányításban, a kutatásban és a szakmai társadalmi szervezetekben dolgozó kollégák állandó témája lett az erdőmérnök-képzés jelene és jövője, a különböző képzési formákban végzett új szakemberek szakmai kompetenciája, elhelyezkedési lehetősége.

E témákról a közelmúltban számos szakmai fórum előtt számolt be az Erdőmérnöki Kar vezetése: a 200 éves jubileumi rendezvények nyitónapján konferencia keretében, az OEE Oktatási Szakosztálya az Erdőművelési Szakosztálya rendezvényein, de témája volt a 139. Erdészeti Vándorgyűlésnek is. Ennek ellenére a gyakorlat továbbra is kéri a tájékoztatást, mely igény kielégítésére az OEE elnöke, *dr. Pető József* írásban kérte fel a jelen ismertetés szerzőjét az erdészeti felsőoktatásban az utóbbi évtizedben bekövetkezett változások bemutatására.

A kredit rendszerű képzés bevezetése

Az első komolyabb – nemcsak tantervet: tantárgyak elhagyását, új tárgyak bevezetését, óraszámok módosítását, hanem ennél sokkal jelentősebb: oktatásszervezési – változást a kredit rendszerre alapozott képzési forma jelentette. Ez egyszerűsítve azt jelenti, hogy a

megszerzett ismereteket a szokásos ötfokozatú osztályzás mellett a tantárgyban foglalt anyagrészek elsajátítására fordított időszükséglet („humán energiárfordítás”) alapján is értékelni kellett. Célszerűen egy kötelező órarendi elfoglaltságot jelentő előadás vagy gyakorlat mellett az ismeretek megfelelő szintű megtanulására a hallgatóság egy-egy újabb óra időtartam „ráfordítását” feltételezi az egy kredit. Mivel a szorgalmi időszak 15 tanulmányi hétből áll, az órarendi elfoglaltság minden tanóra + 1 óra önálló munka = 30 óra időráfordítást jelent, ami megegyezik egy kreditértékkel. A korábban erdőmérnöki diplomát szerzett kollégák mindannyian tudják, hogy az egyes tárgyak heti óraszámja nem minden esetben egyezik meg a tárgyban foglalt ismeretek mennyiségével, illetve annak nehézségével, mint ahogyan az egyes tárgyak vizsgájára való felkészülés sem igényel azonos arányú időráfordítást.

A kredites mintatantervek szerinti képzés során az erdőmérnök-hallgatók továbbra is tíz szemeszter alatt, kismértékben átalakított mintatantervek szerint folytatták tanulmányaikat. Az áttérés során alapelve volt az Erdőmérnöki Karnak, hogy a legkisebb mértékben változzanak az évtizedek alatt kialakult arányok, az erdőmérnöki gyakorlati munka ellátásához szükséges ismeretek. Ennek megfelelően az egyes tárgyakhoz hozzárendeltük a krediteket az előírások szerint. Csak kisebb nehézségeket okozott, hogy a kötelezően lehallgatandó A típusú tárgyak aránya a jogszabályban meghatározott 70%-ot

Kerületvezető erdészek figyelem!

Az Erdészeti Lapok szerkesztősége kéri a kerületvezető kollégákat, hogy aki megőrizte szolgálati naplóját, juttassa el a szerkesztőségbe. Szeretnénk ezekből a feljegyzésekből kivonatolni, és a tanulságos, érdekesebb eseményeket, megfigyeléseket közreadni. A naplókat természetesen visszajuttatjuk a feladónak. Ha fénymásolatot kapunk az is alkalmas a szerkesztésre. Megkülönböztetett figyelemmel várjuk idős erdészek feljegyzéseit.

A szerkesztőség

* Az Erdőmérnöki Kar általános és oktatási dékánhelyettes

nem léphette túl, a maradék 30% a szakmai speciális B tárgyak (25%) és a szabadon választható C tárgyak (5%) közül a hallgató ízlése és érdeklődési köre alapján került az egyes hallgatók egyéni tantervébe.

Az alapvető problémát a személyenként változó egyéni tantervek jelentették, amely a mintatantervben foglalt tantárgyak felvételi és teljesítési sorrendjét – az egyes tárgyak felvétele előtt teljesítendő előtárgyak megelőző szemeszterekben letett vizsgája alapján – a hallgatóra bízta. Így fordulhatott elő, hogy ha valaki biológiai-ökológiai alapérdeklődése miatt az e területekhez tartozó tárgyakat a mintatanterv szerinti szemeszterben időben teljesítve e vonalon az egymásra épülő tárgyakat időben felvéve már akár 9-10. szemeszteres hallgató lehetett volna; de a műszaki tárgyakat megalapozó matematikát, fizikát, mechanikai ismereteket nem tudta időben elsajátítani, és e vonalon még csak a mintatanterv 3-4-5. szemeszterének tárgyait próbálta abszolválni.

Az erdőmérnöki szak oktatási struktúrája a biológia-öklógia – műszaki ismeretek – ökonómia hármásra épül már régóta. Az egyes tárgyak a korábbi tantervekben úgy következtek egymás után, hogy azok korábban megszerzett ismeretekre alapoznak: a tantárgyak egymásra épülése nagyon kötött sorrendet követel meg. A kredit rendszerre, és ehhez szorosan csatlakozó egyéni tanmenetre történt áttérés után nagyon hamar tapasztalta hallgató-oktató egyaránt, hogy ezt az oktatási formát nem az erdőmérnökképzésre találták ki, és a régi oktatási hagyományokkal rendelkező szakon bevezetése súlyos következményekkel jár. A hallgatók jelentős része nem vette komolyan annak veszélyét, hogy az egyes tárgyak későbbre halasztása, azok többszöri felvétele a képzési időt évekkal meghosszabbítja, sok esetben az oklevél megszerzését teszi lehetetlenné.

A kredit rendszerű képzésben – mivel a tárgyak felvétele egyéni elképzelés és előrehaladás alapján történik – minden hallgatónak egyéni órarendje van. Nincsenek tanulócsoportok, évfolyamok, hiszen az egyes tárgyakat a hallgató előremenetele során akkor veheti fel, ha annak előtárgyát teljesítette, és az aktuális szemeszterben kedve szerint fel is akarja venni. Ha nem sikerül levizsgázni, akkor a következő alkalommal újra felveheti, és a ráépülő tárgyak hátrább tolnának; ugyanakkor a

másik vonalon probléma nélkül haladhat előre. Ebből következően az egyes tárgyakon olyan hallgatók vannak együtt, akik 2-3 évvel eltérő időben iratkozva alig ismerik egymást, hiszen lehet, hogy csak azt az egy tárgyat hallgatják együtt, a másikat egy teljesen más csoporttal, a harmadikat pedig megint más társakkal. Ez pedig a selmeci-soproni hagyomány ápolására, az együttélésből adódó barátság-testvérség megélésére, az egymás segítésére nem éppen optimális helyzetet teremt.

Az elmondottak ellenére a kredites képzésben részt vevő, és az abban oklevelet szerző erdőmérnökök a régi képzéssel azonos ismereteket bizonyító megmértetés után a korábbi, hagyományos erdőmérnök képzésnek nevezett tantervek szerint haladó és diplomát szerzett kollégákkal egyenértékű kollégaként hagyták – néhányan még a következő években hagyják - el az Alma Matert. Szakmai kompetenciáik, elhelyezkedési lehetőségeik változatlanok maradtak.

A bolognai kétciklusú oktatási rendszer

Az erdőmérnökképzésben a Bolognai folyamat néven ismertté vált kétciklusú képzés bevezetésével történt a nagyobb változás. A Bolognai Nyilatkozatot 1999 júniusában 29 európai ország – köztük Magyarország – írta alá, és abban 2010-re az Összefüggő Európai Felsőoktatási Térség megvalósítását tűzték ki célul. Ez röviden a versenyképesség növelését, a nemzeti egyenlőtlenségek felszámolását, a szoros együttműködést, a két cikluson alapuló képzés (alapképzés: BSc – mesterképzés: MSc) bevezetését, a kölcsönösen elismert és összehasonlítható diplomák elérését jelentette. A 2003-ban Berlinben tartott miniszteri konferencia során minden miniszter – köztük hazánk oktatási minisztere is – egyetértett abban, hogy 2005-ben meg kell kezdeni a többciklusú képzés bevezetését minden államban.

Meg kell említeni, hogy a berlini konferencia alkalmával hangsúlyozták, hogy a megvalósítást az intézményi autonómia elveivel összhangban kell végrehajtani, a felsőoktatásban a minőségbiztosítás elsődleges felelősségét az in-

Tisztelettel kérem a kedves kollégákat, hogy akiknek van az elmúlt, közel két évtizedben megjelent Erdészeti Lapokból feleslegessé vált példánya, jelezze a 7570 Barcs, Rákóczi út 11. postacímre, Köszönettel: *Katona István* erdőmérnök.

tézmények hordozzák. Már a Bolognai Nyilatkozat is tartalmazta: az áttérés során messzemenően figyelembe kell venni az egyes országok és intézmények oktatási hagyományait, nemzeti értékeit.

A nemzeti és intézményi hagyományok, a kialakított értékek megőrzésének gondolata a magyar felsőoktatás átalakítása során sajnos feledésbe merült. Az oktatási kormányzat – néhány kivételtől eltekintve: orvos, fogorvos, gyógyszerész, állatorvos, jogász, építész, művész – a hazai egyetemekre, főiskolákra kötelező módon előírta a kétciklusú képzés tanterveinek kidolgozását, és 2005-től való bevezetését. Hiába volt az előkészítő anyagokban végig az erdőmérnök az osztatlan 5 éves képzések között még a felsőoktatási törvény tárcaközi egyeztetése során is, az Országgyűlésben folytatott záróvita során egy elhangzott egyéni képviselői felszólalás következtében a kétciklusú képzések közé került. Ezután az Erdőmérnöki Karnak nem volt más lehetősége, mint 2004 januárjában létrehozni a kari Bologna Bizottságot, kidolgozni az oktatott szakok – közte az erdőmérnöki szak – alapképzésének (BSc képzés) létesítési akkreditációs anyagait, melyeket a Kar Tanácsa májusban fogadott el. 2005 májusában már a kidolgozott mintatantervek jóváhagyására is sor került, aminek alapján 2006 szeptemberében az erdőmérnök szakon is alapszakon (BSc) indult az oktatás. Az erre épülő mesterszak (MSc) létesítési dokumentációját 2006 októberében fogadta el a Kari Tanács.

Az erdőmérnök alapszak (BSc) -képzés 6+1 szemeszterből áll: hat szemeszterben a szükséges elméleti ismeretek mellett jelentős óraszámot kap a gyakorlati oktatás is, a hetedik szemeszter pedig 14 hét összefüggő gyakorlatot tartalmaz, melyből 6 hét az erdőtervezés-szakigazgatás-általános igazgatási témakörök, 6 hét a gyakorlati erdőgazdálkodás: erdőművelés-erdővédelem-erdőhasználat és a hozzájuk kapcsolódó gazdasági ismeretek-munkaszervezés, 2 hét pedig kutatás-oktatás-szakdolgozatkészítés területen tölthető el.

A BSc erdőmérnök szakindítási kérelemben megjelölt cél: olyan erdészeti szakemberek (erdőmérnökök) képzése, akik az erdőgazdálkodás gyakorlati műveléséhez szükséges általános műveltséggel, kellő szakmai intelligenciával, legalább egy idegen nyelv kommunikációs készségével, széles körű természettudományi, valamint szakterületük művelé-

séhez elegendő műszaki és gazdasági ismeretekkel rendelkeznek. Az erdészet fatermesztési, fahasználati és gazdálkodási szaktudományai alapos jártassággal rendelkeznek, ismereteiket a gyakorlatban alkotó módon tudják alkalmazni. Meglévő tudásanyaguk birtokában alkalmasak a tanulmányok mesterképzésben (MSc) történő folytatására, illetve alapszintű szakirányú továbbképzésbe való bekapcsolódásra.

Ez a gyakorlati munka területére fordítva: az állami erdőgazdálkodásban erdőművelő, erdőhasználati, vadgazdálkodási műszaki vezetői és egyéb besorozott mérnöki; a magán és társult erdőgazdálkodásban integrátor, szakirányító, termelésirányító; az erdészeti üzemtervezés során terepi erdőrendező munkaköröket jelent. Az alapszakon végzett erdőmérnök nem végezhet tervező-elemző munkát, nem készült fel az erdőgazdasági munkák műszaki ismereteiből, nem tölthet be erdőfelügyelői munkakört; az ezekhez szükséges ismeretek a mesterképzésben kerülnek oktatásra.

Az alapszakon a 2009. naptári év végén záróvizsgáznak az első iratkozott évfolyam hallgatói közül azok, akik a mintatanterv szerint haladva, várhatóan az előírt 6+1 félév alatt teljesítik a tanulmányi követelményeket. Mivel a BSc képzésre is jellemző a kredités képzési formánál ismertetett egyéni tanterv, és annak összes buktatója, az első BSc diplomával kikerülő erdőmérnökcsoport 20-25 fő között lesz.

Az erdőmérnök MSc (mesterképzés) 2010 februárjában indul, mivel az alapképzésben 2009 decemberében tesz záróvizsgát az első évfolyam. A mesterképzés célja: olyan erdészeti szakemberek (okleveles erdőmérnök) kibocsátása, akik az erdőgazdálkodás gyakorlati műveléséhez, irányításához és ellenőrzéséhez szükséges általános műveltséggel, kellő szakmai intelligenciával, legalább egy idegen nyelv kommunikációs készségével, széles körű természettudományi, műszaki és gazdasági ismeretekkel rendelkeznek. Az erdészet fatermesztési, fahasználati, gazdálkodási szaktudományokban alapos jártassággal rendelkeznek, ismereteiket a gyakorlatban alkotó és irányító módon tudják alkalmazni. Meglévő tudásanyaguk birtokában alkalmasak a tanulmányok doktorképzésben (PhD) történő folytatására, illetve mesterszintű szakirányú továbbképzésbe való bekapcsolódásra.

A végzetek megfelelő elméleti és gyakorlati ismeretekkel rendelkeznek.

A különböző méretű és jellegű erdőgazdálkodási vállalkozásokban az erdőművelési és fahasználati tevékenység szervezésénél és irányításán túl önálló gazdálkodási egységeknél, valamint az erdőgazdálkodást irányító és ellenőrző szerveknél felsőfokú erdészeti ismeretekhez kötött vezetői tevékenység ellátásához is, valamint a kutatásban és oktatásban is elhelyezkedhetnek.

Az oktatási kormányzat irányelvei szerint a mesterképzésbe a három évvel korábban az alapképzésbe iratkozott hallgatók 30%-a vehető fel. A 2010 februárban induló első MSc évfolyamba eszerint a 2009-ben végző valamennyi kolléga bejuthat, így csak akkor kerül ki az Alma Mater falai közül BSc diplomával rendelkező erdőmérnök, és kopogtat munkáért, ha tanulmányait egyéni megfontolásból nem kívánja folytatni. Az Erdőmérnöki Kar vezetése a végzés előtt álló hallgatókat további terveikről megkérdezte: valamennyi hallgatónk úgy nyilatkozott, hogy tovább akar tanulni, és MSc diplomát kíván szerezni.

A jövőben azonban a mintatantervtől lemaradt hallgatók az utánuk jövő évfolyamokhoz csatlakozva emelik annak létszámát, várhatóan tehát a következő években a BSc végzettségűek létszáma 40-50 főre emelkedik. Az Erdőmérnöki Kar megtett minden lépést annak érdekében, hogy a jövőben minden évben annyi BSc beiskolázási helyet kaphassunk, amennyien az alapszakon végeztek. Az oktatási főhatóság erre ígéretet tett, és reméljük, hogy ezen ígéretnek birtokában a jövőben minden BSc okleveles erdőmérnök tovább folytathatja tanulmányait az okleveles diploma megszerzéséig.

Az erdészeti felsőoktatás hagyományainak, a selmeci-soproni örökség megőrzésének jelentősége, a szakmai összefogás szükségessége

Az Erdőmérnöki Kar vezetése a kétszintű oktatás kényszerű bevezetése óta folyamatosan dolgozik az osztatlan 5 éves erdőmérnökképzés visszaállításának megvalósításán. Tudjuk – és a munkaerőpiac, a gyakorlati erdőgazdálkodásban, a szakma minden területén dolgozó kollégák folyamatos érdeklődése is ezt bizonyítja –, hogy a lineáris képzési formát nem a mi szakmánkra találták ki, a jelenleg folyó középfokú (erdész-technikus) és felsőfokú (okleveles erdőmérnök) közé ékelődő „fél mérnök”-nek nem találja a helyét a szakmai hierarchiában. Az alapképzést azonban meg kellett szervezni Sopronban, és el

kellett indítani, mert a jelenlegi felsőoktatási versenyben esetleg más egyetem, kar is szemet vehetett volna e képzési ágra. Az ezzel kapcsolatos veszélyeket az Erdőmérnöki Kar ez idei dékánja, *dr. Náblik András* az OEE 139. vándorgyűlésén Debrecenben tárta a szakma elé, szavait az Erdészeti Lapok 2008. július-augusztusi számának 221-222. oldalán mindenki olvashatja, megismételni feleslegesnek tartom. Az ott megfogalmazott veszélyek valós voltának bizonyítására csak egyetlen tényt kívánok a szakmai közönség elé tárni:

Az Oktatási és Kulturális Minisztérium 2007-2008. évi Oktatás-statisztikai évkönyvében (ld. a minisztérium honlapján) olvasható: 2008-ban Magyarországon 118 erdészeti felsőfokú végzettséget igazoló diplomát adtak ki, megyei bontásban: Győr-Moson-Sopron megyében 33, Pest megyében 50, Heves megyében 18, Hajdú-Bihar megyében 17 fő kapott ilyen oklevelet. Vajon ki tudná felsorolni, mely intézményekben, milyen szakon vagy annak szakirányában végzetek büszkélkedhetnek a soproni Alma Materen kívül szerzett felsőfokú erdészeti végzettséggel? És hová vezethet az, ha ma szakirányban néhány tárgyat lehallgatva, valamely áttekintő enciklopédikus erdészeti ismeretet szerevve lehet ilyen oklevelet kapni? Vajon milyen munkakörben lehet elhelyezkedni e végzettségekkel, illetve eredményesen kopogtatnak-e az ilyen oklevél birtokában az Oktatási és Kulturális Minisztérium által is felsőfokú erdészszakmai végzeteknek titulált fiatalok a szakmai foglalkoztatók ajtaján?

Az előbbieken ismertetett tény azt bizonyítja, hogy más felsőfokú intézmény is az erdőmérnökképzés felé orientálódik, igyekszik legalább egyik lábát beerősze a látszólag nyitva hagyott ajtón, hogy aztán a későbbiekben erre hivatkozva teljes testtel léphessen be abba a térbe, melyben véleményem szerint nincs keresnivalója. Hogy

Honlapjaink:

www.oee.hu

www.erdeszetilapok.hu

www.forestpress.hu

www.erdo.hu

milyen sikerrel járnak ezek az ajtófeszítések, csak rajtunk múlik: összefogunk-e a próbálkozással szemben, nyújtunk-e segítséget bármilyen formában az erdőmérnökképzéssel kacérkódó egyetemeknek, főiskoláknak? Erdész felsőfokú végzettséggel, tudományos minősítéssel bíró erdőmérnök oktatókkal nem rendelkező felsőfokú intézmény nem képes megfelelni az akkreditációs megmérettetés során!

A jövő reménye

A régi osztatlan, 10 féléves erdőmérnökképzés visszaállítása érdekében tett erőfeszítések úgy látszik, meghozzák eredményüket.

E téren teljes összefogást tapasztalt a Kar az elmúlt évben, társadalmi és szakmai szervezetek, a szakma egésze: a Fagazdaságok Országos Szövetsége, az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete, az Országos Erdészeti Egyesület, a Magán Erdőtulajdonosok és Gazdálkodók Országos Szövetsége, nem utolsósorban pedig a hallgatói szervezetek levélben fogalmazták meg véleményüket és juttatták el *dr. Hiller István* miniszternek.

Az erdészszakképzést és annak különböző szintjeit a közelmúltban külön-

böző fórumokon több ízben tárgyalta a Magyar Tudományos Akadémia Agrártudományi Osztályának Erdészeti Bizottsága, az Országos Erdészeti Egyesület Oktatási Szakosztálya, az Erdőmérnöki Kar vezető oktatói értekezlete, de a végzett mérnököket foglalkoztató gazdálkodó-tervező-szakigazgatási-felügyeleti szervezetekkel való egyeztetést, fórumot is tartott a Kar vezetése. A vitafórum hozzászólói elmondták, hogy nem látják biztosítottak a megfelelő szintű szakemberutánpótlást, figyelembe véve, hogy a BSc-re iratkozott kollégáknak csak 30%-a juthat be a következő, az MSc szintű képzésbe. Az FVM Természeti Erőforrások Főosztálya felmérte, hogy a munkaerőpiac várhatóan hány erdőmérnököt képes évente foglalkoztatni a jövőben, illetve hány okleveles erdőmérnökre tart igényt – alátámasztva ezzel az osztatlan képzés szükségességét.

A különböző fórumokon hangsúlyosan kifejezésre juttatták a hozzászólók, hogy az osztott képzés az emberi kapcsolatokat is tönkreteszi: pontosan azokat az értékeket, amelyekről a 200 éves oktatási, nevelési hagyományaink szólnak. Általános véleményként hangzott el a szakma részéről, hogy a kétszintű képzés az erdőmérnök esetében feles-

leges, vissza kell állítani az osztatlan 10 szemeszteres képzést.

2008. november 7-én a Magyar Felsőoktatási Akkreditációs Bizottság elnökét, *dr. Bazsa Györgyöt* tájékoztatta az NYME rektora, az MTA Erdészeti Bizottságának elnöksége, az Erdőmérnöki Kar vezetése a szakmai igényekről, a jelenlegi helyzet tarthatatlanságáról.

Mindezek az erőfeszítések oda vezettek, hogy a szakmán kívül az oktatási kormányzat, a felsőoktatás minőségi ellenőrzéséért felelős Akkreditációs Bizottság elnökségének támogatását is sikerült megnyernünk, a benyújtott kérelmünket megvizsgálva, arról támogató döntést hoztak. Legutoljára éppen e szakmai tájékoztató cikk írása közben, 2009. február 27-én hozott elsőprő arányú támogató határozatot a Magyar Rektori Konferencia.

Ezután egy hét alatt megfogalmazásra került az osztatlan 5 éves okleveles erdőmérnök (MSc) Képzési és Kimeneti Követelménye, melyet a Kar Tanácsa jóváhagyott. E dokumentum benyújtásával elindul az a folyamat, melynek során először az új osztatlan erdész MSc mintatantervét, ezután szaklétesítés, végül szakindítás dokumentációit kell elkészítenünk, majd elfogadtatnunk az illetékesekkel.

Nem eladó sem a magyar államerdészet, sem az erdő!

(A hírközlő szervezetekhez eljuttatott nyilatkozat)

A hazai erdők magánosításának szándéka időről időre bekerül a híradásokba.

2007-ben, amikor a magyar erdészeti ágazat számos feszítő gondja miatt fordult az Országos Erdészeti Egyesület elnöksége *Gyurcsány Ferenc* akkori miniszterelnökhöz az április 16-án kelt levélben, amelyben többek között arról írtunk, hogy a kormány napirendjén van az állami vagyonkezelés új rendszerének kialakítása.

Kértük, hogy valósuljon meg az állami erdők egységes vagyonkezelése.

Kértük, hogy az állami erdők közül az emberek életét közvetlenül és hosszú távon befolyásoló, több emberöltőn át tényező, nagy kiterjedésű állami erdők vagyonkezelését továbbra is csak 100 százalékos állami tulajdonú erdészeti vagyonkezelő gazdasági szervezetek végezhessék. Ezen erdők és gazdasági szervezetek bármilyen fokú privatizációja megengedhetetlen – írjuk levelünkben.

Ma, 2009-ben úgy tűnik, ismét napirendre került ez a – reményeink szerint – már nyugvópontra jutott ügy.

Napjaink gazdasági válsága, az ország szűkös pénzügyi helyzete adhat a gyanúnak alapot, hogy az egyik utolsó állami vagyontest, az állami erdőtulajdon, az államerdészet is dobra kerülhet.

A helyzetet bonyolítja, hogy az állami erdőtulajdon nem azonos az erdőket kezelő állami erdészeti (zártkörűen működő) részvénytársaságokkal. Tovább árnyalja a képet, hogy a társaságok fafeldolgozó üzemeket (pl. parkettagyárakat) működtetnek, vadhúsfeldolgozást végeznek. Ezek a vállalatrészek kínálnak az önálló értékesítésre.

Hasonló folyamaton évtizedekkel ezelőtt már átment az ágazat, s az utóbbi időben nagy erőfeszítésekkel, új beruházásokkal, jelentős állami forrásokkal kellett ismét megteremteni az elsődleges fafeldolgozás feltételeit.

Kár volna az immár jól működő, jövedelmező, és ezáltal a több lábon állást biztosító üzemeket piacra dobni.

Az állami erdészeti társaságok történetük során számos átszervezésen mentek keresztül. A környező országok gyakorlata azt mutatja, hogy az erdészeti gazdasági szervezete egy központi – ha úgy tetszik – holdingból és kisebb szervezeti egységekből, vállalatokból épül föl. Ez a formáció hazánkban is fölmerült, de csak akkor fogadható el, ha nem lesz kiindulópontja egy esetleges privatizációnak.

Ezért az ilyen szándékok ellen az Országos Erdészeti Egyesületnek is föl kell emelnie szavát.

Az 1851-ben alapított, 4100 tagot számláló Országos Erdészeti Egyesület tehát ellenez mindenféle magánosítási törekvést, amely az erdészettel kapcsolatos, legyen szó az állami erdőterületekről vagy az állami erdészeti részvénytársaságokról.

Budapest, 2009. június 17.

Dr. Pethő József
elnök